

Een modern Ziekenhuis.

KIJKJE IN EEN DER KINDERZALEN.

ook een om jaloersch van te zijn! *) — de anderen recht-op in hun bedjes, zoo smakelijk nieuw en helder, de glimmend ijzeren ledikantjes, de roomkleurige dekens van vlokke wol, de rose-gestreepte hansopjes, wijd-plooiend om de tengere beweeglijkheid der schouder-tjes, de ronde kinderbolletjes daar boven uit, armelijke gezichtjes met iets van zorg, iets vroeg-ouds, maar in de kijkende oogjes een zacht-dankbare blijheid, o! iets heel weldadigs, maar dat ook beschamend was. In die oogjes vooral was 't ons verrassende, het onverwachte. . . .

Bij ieder bedje stonden we een poosje stil, soms had ook professor even iets na te zien of iets te vragen aan de zusters —, er waren er twee in de zaal, wier blozende gezondheid van een draaglijk levenslot getuigde †), haar récht, niets meer, ik wéét wel, maar. . . . Maar laat ons blijven bij de kindertjes. . . . 't Was soms wel een pijnlijk-droef verhaal, zoo'n korte ziekte-geschiedenis, waarvan

*) Ieder bed heeft een vaste matras van zeer doelmatig gevlochten ijzerdraad (een bijzondere constructie) en een losse paardenharen matras daarop.

†) De ziekenzalen zijn tot afdelingen gegroepeerd, iedere groep heeft één hoofdverpleegster en verscheiden verpleegsters, die elkander aflossen. De verpleegsters in Amsterdamsche gemeentelijke ziekenhuizen hebben 't, volgens Dr. Aletrino, over 't algemeen beter dan vele anderen. (zie: „Het Leven der Verpleegsters,” voordr. op 17 Nov. 1900 gehouden in de Ned. Vereen. ter bev. der belangen voor verpleegsters en verplegers. Amsterdam, Tierie & Kruijt).

't verloop in koele, zakelijk-korte, toch zoo sprekende benamingen en cijfers staat vermeld op ieders kaart, die bij z'n bedje hangt *). . . . Velen waren er geopereerd, de kleine lijdertjes. . . . O! daar hadden ze niet veel van gevoeld; narcose wordt door kinderen zeer goed verdragen. . . . Maar of ze allen te behouden waren? . . . We baden 't, diep en stil in onze harten, terwijl de handen even, zacht, zoo'n kopje streelden. . . .

De tweede zaal. Daar lag een kleintje onbeweeglijk, 't zieke hoofdje tusschen zakjes zand, die door een lapje gaas verbonden waren. Het lag zoo innig stil-tevreden. . . .

te wachten . . . En toen, dat andere kindje, de achterste in de rij, het verst van 't licht waarvan het toch niets zag meer. . . . Het kreunde, klaaglijk, zoo'n pijn, zoo'n pijn! . . . 't Was de lieveling van de hoofdverpleegster, die 't toesprak met een stem zóó vol warm gevoel, zóó trouw, zóó troostend-door-den-klank-alleen. . . . een stem. . . . zooals ge u die alleen herinnert van uw moeder, en zooals 'k u toewensch aan uw doodsbed. . . .

Iedere zaal — er zijn er zes op dezen étage, twee voor kinderen en vier voor mannen — mag niet meer dan acht tot tien volwassenen of twaalf kinderen bevatten. Eén geheel is elke groep van zalen; ze loopen in elkaar, 't geen de verpleging vergemakkelijkt, 's nachts vooral, als één verpleegster wacht kan houden in twee zalen. De muren zijn van steen, gecementeerd — ze moeten nog „geschilderd” worden —, de zolderingen zijn een reeks ondiepe welvingen van steen en ijzer, de vloer alleen is met glad hout bekleed. „We mochten anders voor iederen zieke wel een paar vilten pantoffels hebben,” zei onze leidsman. Bijna geen stof dus in de zalen — weinig schoonmaak-kosten! — en zeer gemakkelijk ontsmetten. 't Licht komt van de binnenplaats — de kinderzalen liggen op het oosten — door groote openslaande deuren met veel glas, en door de ramen daarboven.

*) Zie de photo's, de kaarten lijken daar op schrijfmappen.